

Jesús, el Salvador del món

SUMARI

- La Paraula (Logos) feta carn
- Un Sacerdot i un Rei
- Un Jutge
- Un Conseller meravellós
- Un Déu poderós
- Miquel s'aixecarà
- El Pare Etern
- El Príncep de la Pau
- A l'Anyell pels segles dels segles
- Amb l'Anyell
- L'Estel del Matí

«Li posaràs per nom Jesús». — Mateu 1:21

Mai, en tota la història de la humanitat, no hi ha hagut tanta necessitat d'un dirigent competent. Ens cal algú capaç de conduir les nacions, afectades per un odi que neix de l'egoisme i la desesperança, cap a un estat de confiança i bona voluntat. Sense això, no hi pot haver pau duradora ni seguretat, ni individualment ni col·lectivament, per a cap poble. La història ens ha deixat noms i gestes glorioses de molts herois. Tanmateix, cap d'ells no s'ha enfrontat mai a unes circumstàncies tan complexes i diverses com les que sacsegen el món actual. Avui dia, cada país té les seves pròpies dificultats, i sembla que ningú no té les solucions adequades per fer-hi front. El món necessita un ésser excepcional per sortir del caos. Però on trobar-lo? Ningú no ho sap.

A la Bíblia, el Creador ha donat els detalls del seu pla per instaurar una pau mundial. La seva Paraula revela clarament que Jesús és aquell qui, segons el propòsit diví, beneirà tots els pobles. Els cants dels àngels, la nit que va néixer Jesús, confirmen això i identifiquen Jesús com el Salvador del món, per mitjà del qual la voluntat de Déu es manifestarà a la raça humana moribunda. Aquests àngels també van profetitzar que, a través de Jesús, la pau vindria a la terra.

Però qui és Jesús i quines són les seves característiques ? Quins motius tenim per creure que posseeix totes les aptituds necessàries per instaurar la pau en un món dominat pel caos? Per trobar-hi resposta, no hi ha camí millor que examinar les profecies i promeses contingudes en la Paraula de Déu referents a Jesús i als seus atributs. Així es revelarà davant nostre el Pla diví en tota la seva glòria harmoniosa i esplendorosa bellesa.

La Paraula (Logos) feta carn

Jesús va tenir una existència prehumana. Això es declara clarament a l'evangeli de Joan 1:1-3. També llegim a Joan 1:14 que «la Paraula es va fer carn, i va habitar entre nosaltres, i vam contemplar la seva glòria, com la glòria de l'Unigènit vingut del Pare». El fet que el Logos es fes carn i passés d'una existència prehumana a una condició humana és una de les característiques fonamentals del pla de Déu. En la carta als Hebreus, capítol 2, versets 9 i 14, llegim que això es va fer perquè Jesús pogués patir la mort per tots.

A l'evangeli de Joan, capítol 6, verset 51, trobem l'explicació que Jesús dona ell mateix de la seva vinguda a la Terra. Diu que donaria la seva carn per la vida del món. En efecte, el sacrifici de la humanitat

de Jesús és un substitut per la vida perduda d'Adam. Pau afirma a I Corintis 15:22: «Així com tots moren en Adam, també tots reviuran en Crist». A I Timoteu 2:6, l'apòstol explica que Jesús es va donar a si mateix com a rescat per tots. El mot grec traduït com a «rescat» significa més precisament «preu corresponent».

Entenem, doncs, la filosofia de la redempció per mitjà de Crist que trobem en el pla de Déu. En efecte, l'Unigènit de Déu es va fer carn —una carn perfecta— per tal que, amb la seva mort, pogués esdevenir un substitut per Adam, que havia estat condemnat a mort. D'aquesta manera, Jesús va proporcionar a Adam i a tota la seva descendència el mitjà per escapar de la mort. Jesús, per tant, va morir per tota la humanitat.

Tot el món lloa l'esperit de sacrifici en favor dels altres, reconeixent el seu valor especialment quan es troba en aquells que governen els pobles. En efecte, tots els homes deploren el mal que resulta d'un dirigent preocupat únicament pel seu propi interès, el seu benefici personal, el seu ascens i l'augment del seu poder, sense tenir en compte les persones que en poden patir les conseqüències. Així doncs, potser no hi ha res més digne d'elogi, en un dirigent, que la seva voluntat de lliurar-se i de ser entregat pel bé del poble.

Però, en els annals de la història, sense líder, president, rei, emperador o dictador no ha igualat mai l'esperit de devoció de Jesús: una devoció, primer de tot, envers Déu, però també envers la humanitat. Al llibre dels Fets 10:38, llegim que Jesús «anava d'un lloc a un altre fent el bé». Jesús va esmerçar totes les seves forces a predicar als altres. Es va sacrificar cada dia, complint el seu ministeri. Finalment, va acabar la seva magnífica vida de servei deixant-se crucificar voluntàriament.

L'home Jesús va demostrar així la seva fidelitat. Per això, quan els homes coneguin l'establiment del Regne promès des de fa molt de temps, podran confiar en un caràcter tan noble com el de Jesús, que prendrà les regnes del govern terrestre per beneir tota la humanitat.

Un Sacerdot i un Rei

El nom de Jesús significa «el qui salva», o «salvador». Tanmateix, el pla de Déu per salvar la humanitat de la mort i del pecat abasta tants aspectes diferents que, per tal que poguéssim comprendre'n totes les dimensions, Déu ha atribuït a Jesús, en la seva Paraula, diversos títols, cadascun dels quals reflecteix un aspecte concret de la redempció del gènere humà moribund. Un d'aquests títols és el de «sacerdot».

Quan pensem en el títol de «sacerdot», no hauríem de limitar-nos a la imatge que en donen moltes confessions religioses actuals, sinó que hauríem de mirar cap a l'Antic Testament i observar el significat original que Déu li va conferir. Déu va designar sacerdots per servir la nació d'Israel en tot allò que tenia relació amb el culte. La seva tasca era doble: oferien sacrificis i beneïen el poble en funció del sacrifici ofert.

Això mateix s'aplica a Jesús. Ell ja ha complert la funció de sacerdot pel que fa a l'ofrena del sacrifici. Més endavant, beneirà els homes concedint-los la vida eterna —una benedicció possible gràcies al sacrifici que va realitzar. Els sacerdots d'Israel oferien animals que eren tipus o símbols de Jesús, qui es va oferir ell mateix com a sacrifici antitipus.

Jesús també ha estat designat per Déu com a Rei de la Terra. A la carta als Hebreus, capítols 6:20 i 7:1-2, l'apòstol associa la funció de gran sacerdot amb la de rei, i aplica totes dues a Jesús. Entenem, doncs, que Jesús governarà els pobles, però també els beneirà. Pel que fa a aquest sacerdot-rei, el profeta David va escriure al Salm 72, versets 11 al 14: «Tots els reis es prosternaran davant d'ell, totes les nacions li seran

sotmeses. Perquè ell alliberarà el desvalgut que clama auxili, i el pobre que no té qui l'ajudi. Es compadirà del feble i del necessitat, salvarà la vida dels desvalguts; els redimirà de l'opressió i de la violència, i la seva sang tindrà preu als seus ulls.»

Una profecia com aquesta només es pot apreciar plenament a la llum de la promesa de Déu, segons la qual Jesús serà Rei de la Terra durant mil anys. Jesús no espera que els humans el reconeixin com a rei per poder-ho ser. Hi ha un moment específic, establert en el pla de Déu, per a l'establiment del Regne sobre la Terra. En una profecia referent a Jesús com a Rei de la Terra, llegim que primer haurà de trencar les nacions com un «vas del terrisser» (Salm 2:5-12).

Un jutge

Un altre títol que es troba aplicat a Jesús a les Escriptures és "jutge". Com a jutge, Jesús beneirà el poble. De fet, al Salm 72:4, David escriu sobre Jesús: "Executarà justícia als pobres del poble, salvarà els fills dels desposseïts i aixafarà l'opressor". El gran opressor de la humanitat al llarg dels segles ha estat Satanàs, el Diable. Ha esclavitzat les ments dels homes mitjançant l'engany i, d'aquesta manera, ha impedit que la gent conegui i serveixi el veritable Déu, tot i que servir-lo correctament significa obtenir la vida eterna.

Un malentès típic sobre el Dia del Judici ha impedit que molta gent reconeixi Jesús com el gran jutge de la humanitat. En lloc de veure el Dia del Judici com un temps de benedicció, la gent el veia com un temps apocalíptic per a gairebé tothom i temia la seva arribada. De fet, els mil anys durant els quals Jesús "jutjarà el món amb justícia" (Actes 17:31) seran un temps de benedicció per a tots els pobles.

Quan els nostres primers pares van transgredir la llei de Déu, van provocar sobre ells mateixos i els seus descendents la sentència de mort. Tanmateix, la mort de Jesús va redimir la humanitat i els va proporcionar una manera d'escapar de la sentència de mort. Els beneficis que va aportar la mort de Jesús només estan disponibles per a aquells que creuen en Ell i obeeixen la voluntat de Déu. Però l'apòstol Pau fa aquesta pregunta a Romans 10:14: "Com, doncs, invocaran aquell de qui no han sentit a parlar?" Poques persones han sentit a parlar de Jesús d'una manera que puguin entendre'l i creure en ell. Però les Escriptures revelen que tindran l'oportunitat de fer-ho durant el dia vinent del Judici.

El Dia del Judici serà, doncs, un temps d'aprenentatge per a tots els pobles. Pau ho insinua en el seu sermó al turó de l'Areòpag, on contrasta els "temps d'ignorància" (Actes 17:30) amb el dia que Déu ha preparat quan "jutjarà el món amb justícia per l'home que ha designat" (Actes 17:31). El temps escollit per Déu serà el "temps adequat", i el fet que Jesús va morir pels pecats del món es farà evident a tota la humanitat. 1 Timoteu 2:4-6.

L'obra del judici inclou l'ensenyament dels pobles, com veiem al capítol 20 i al versicle 12 de l'Apocalipsi, on llegim que "es van obrir llibres" i "els morts van ser jutjats segons el que estava escrit en els llibres, segons les seves obres".

Tanmateix, res de les Escriptures suggereix aquesta teoria. L'Apocalipsi ens ensenya que les persones seran jutjades segons el que està escrit als llibres. Jesús va dir que la seva "paraula" jutjaria les persones en aquell moment (Joan 12:48). L'obertura dels llibres simbòlics, per tant, ha de significar que la paraula de la veritat serà el criteri de judici.

A Isaïes 29:11 i 12, trobem un pensament similar. El profeta esmenta "un llibre segellat" que ningú no pot obrir, ni els qui saben llegir ni els qui no. A la profecia, però, llegim que el llibre finalment s'obrirà, donant als sords la capacitat d'entendre i als cecs la capacitat de veure el que està escrit. La profecia suggereix la

foscors espirituals que engolirà les persones durant el regnat del pecat i la mort i ens promet que arribarà un temps en què la foscor es dissiparà. Aleshores, la gent podrà veure i conèixer la voluntat de Déu.

És aquest futur dia de claredat el que la Bíblia anomena el Dia del Judici, durant el qual Jesús jutjarà el món amb justícia. No serà un temps de recompenses i càstigs. És cert, però, que l'obra del judici inclou una prova, però es farà a la llum del coneixement que s'impartirà aleshores.

Aquesta serà la primera oportunitat real perquè els humans creguin en Crist i rebin la vida eterna. Tots els homes van ser condemnats en Adam, i la majoria van a la tomba sense saber mai que Jesús va morir per ells. Durant el Dia del Judici, les persones seran despertades de la mort. Aprendran la veritat sobre Jesús i, sobre la base d'aquest coneixement, se'ls donarà l'oportunitat d'acceptar el do de Déu, obeir les lleis del Regne i viure per sempre.

Un Conseller meravellós

Al llibre d'Isaïes, capítol 9, versos 5 i 6, trobem una magnífica profecia sobre el naixement de Jesús i una àmplia visió general del govern que presidirà. Per ajudar-nos a entendre millor què significarà el seu lideratge per a tots els pobles, tenim tota una llista de títols aplicats a Jesús: "Meravellós, Conseller, Déu Poderós, Pare Etern, Príncep de la Pau".

Alguns erudits hebreus afirmen que no hi hauria d'haver cap puntuació després de la paraula "Meravellós"; que és l'adjectiu qualificatiu que fa referència a "Conseller". Per descomptat, sabem que Jesús és "Meravellós", i independentment de la perspectiva des de la qual ens acostem al Mestre, reconeixem que és "Meravellós". Però sembla que a la profecia d'Isaïes, el Senyor ens diu que Jesús és un "Conseller Meravellós".

El terme "Conseller" significa més que algú que dona consells. És similar al terme "advocat", és a dir, una persona que representa un client davant d'un tribunal de justícia. Jesús tindrà aquest poder quan serveixi com a "Mediador entre Déu i l'home" (1 Timoteu 2:4-6). La seva tasca com a Conseller serà comparable al seu paper de jutge. En ambdós casos, Jesús s'esforçarà per reconciliar les persones amb Déu i, així, donar-los la vida eterna.

De fet, Jesús serà un "Conseller meravellós" i un jutge just. A la profecia d'Isaïes al capítol 11 i als versos 2-4, tenim informació sobre aquest futur jutge: "L'Esperit del Senyor reposarà sobre ell: Esperit de saviesa i d'enteniment, Esperit de consell i de força, Esperit de coneixement i de temor del Senyor. Insuflarà el temor del Senyor. No jutjarà segons l'aparença, ni arbitrarà segons rumors. Però jutjarà amb justícia els pobres i amb equitat arbitrarà pels humils de la terra. Colpirà la terra amb la vara de la seva paraula i amb l'alè dels seus llavis matarà els malvats".

Algú amb aquestes característiques tractarà les persones amb justícia, i sota el seu govern, aquells que desitgin tornar a Déu i rebre les seves benediccions de vida eterna en una terra perfecta tindran l'oportunitat de fer-ho.

És particularment destacable que Jesús no jutjarà segons l'aparença o els rumors. Els jutges més competents del món difícilment poden pronunciar decisions basades en el que s'hagi pogut veure o sentir. No poden mirar al cor de les persones i descobrir els seus motius ocults ni saber si les seves paraules i conducta corresponen als veritables fets de les seves vides. Jesús, però, estarà ple de poders divins de

percepció. Coneixerà la veritat sobre tots els homes, independentment del que diguin. No és estrany, doncs, que l'apòstol Pau digués que el món seria jutjat amb justícia per l'home que Déu ha designat. Actes 17:31.

Un Déu poderós

Un altre títol donat a Jesús és "Déu Poderós". Isaïes 9:5. Això no vol dir que Jesús sigui el "Déu Totpoderós", sinó que va ser exaltat en l'arranjament diví, i que el Creador es delecta que Jesús sigui reconegut com un Déu poderós i adorat. A l'Evangeli de Joan, capítol 5, versos 22 i 23, aprenem que el Pare Etern ha confiat tot el judici al seu Fill i desitja que totes les persones honorin el seu Fill com l'honren a ell.

L'alta posició de Jesús en l'arranjament diví es torna a cridar la nostra atenció a Isaïes 53, versicle 12. En aquest capítol, es profetitza el sofriment i la mort del Redemptor. A causa de la seva fidelitat, el Creador promet: "Per tant, li assignaré una porció amb els grans". Això es va aconseguir quan Jesús va ser ressuscitat d'entre els morts i exaltat a la dreta de Déu, al seu tron. Allà, es va convertir en "un Déu poderós"; aquell de qui, com a representant del Creador, els humans poden esperar ajuda i benediccions que els salvin del pecat i la mort.

En una altra profecia sobre Jesús, es prediu que el seu nom seria "Emmanuel", que significa "Déu amb nosaltres" (Isaïes 7:14). Això no vol dir que Jesús sigui Déu Totpoderós, el Creador mateix; però sí que vol dir que seria el representant de Déu. La vinguda de Jesús a la terra per morir per la humanitat és una manifestació de l'amor de Déu (Joan 3:16). Els seus miracles són una clara evidència del poder donat per Déu que serà utilitzat pel Crist glorificat per curar tots els malalts i ressuscitar els morts.

A les Escripures llegim que pel que fa a Jehovà, el Creador, cap home el pot veure i viure (Èxode 33:20). Però en Jesús, els homes han pogut observar la manifestació de les glorioses característiques de Déu. I a través de les lleis del seu regne, els homes veuran que la justícia, la saviesa, l'amor i el poder de Déu han operat a través de Jesús per a la seva benedicció eterna. Aleshores, amb plaer, els humans reconeixeran Jesús com el representant de Déu i la manifestació de Déu entre els homes.

Miquel s'aixecarà

Al llibre de Daniel, capítol 12, versicle 1, veiem un altre títol, un nom, aplicat a Jesús: "Miquel". El terme "Miquel" significa "algú que és com Déu"; és a dir, algú que actua com a representant de Déu. A la profecia de Daniel, llegim que quan "Miquel s'aixeca", el resultat serà "un temps de dificultat, com no n'hi ha hagut des que hi ha una nació". Així, el títol "Miquel" associa Jesús amb l'enderrocament dels regnes d'aquest món que precedeix l'establiment d'un ordre just a la terra.

Estem acostumats a pensar en Jesús com un ésser dolç i pacífic. Tanmateix, la manifestació de la seva autoritat i poder contra la maldat i la iniquitat causarà problemes: "un temps de dificultat, com no n'hi ha hagut des que hi ha una nació". Ja al nostre temps, podem veure el començament d'aquest problema que vindrà sobre les nacions al final dels temps. Fins i tot a la profecia d'Isaïes del capítol 11 i versos 2-9, on llegim que Jesús "jutjarà els pobres amb justícia", s'esmenta que "amb l'alè dels seus llavis matarà els malvats".

Serà a través de la determinació de Jesús d'erradicar el mal i els malvats que es podran establir la pau i la tranquil·litat a la terra. La condició universal de felicitat i bona voluntat que seguirà la destrucció dels enemics de Déu durant el regnat de Crist, que també inclou la destrucció de la mort (1 Corintis 15:26), se simbolitza a la profecia d'Isaïes del capítol 11 i versos 6 i 7 pels diferents animals que viuen junts en pau. De fet, "el llop viurà amb el xai, i el lleopard s'ajaurà amb el cabrit; el vedell i el lleó jove, i els animals engreixats

estaran junts, i un nen petit els guiarà. La vaca i l'os pasturaran junts, i els seus cadells s'ajauran junts; i el lleó menjarà palla com el bou".

El Pare Etern

Isaïes declara que Jesús també serà "El Pare Etern". Tanmateix, això no vol dir que Jesús sigui aquell a qui els cristians s'adrecen com a "Pare Etern". El terme "pare" significa "el donant de vida". Per tant, un pare etern és aquell que dona vida eterna. Això és el que Jesús farà durant el seu regnat mil·lenari, per a tots els que creuen en ell i obeeixen les lleis del Regne. La vida dels humans, donada pel seu pare terrenal, és breu i incerta, però els que venen a Jesús gaudiran de la vida eterna que se'ls donarà.

A 1 Corintis, capítol 15 i versos 45-47, tenim un altre passatge relacionat amb el pla de Déu de donar vida als humans a través de Jesús. L'apòstol anomena Jesús "l'últim Adam" i declara que en la seva resurrecció, es va convertir en "un esperit vivificant"; és a dir, un ésser espiritual amb el poder de donar vida als altres.

"El primer home (Adam)" era de la terra, terrenal. A ell i a la seva dona se'ls va ordenar que es multipliquessin i omplissin la terra amb la seva descendència. Així, Adam es va convertir en el pare original de la raça humana. Tanmateix, a causa de la seva transgressió de la llei divina, es va endur el càstig de la mort. Això significava que només podia transmetre una mesura de vida als seus descendents perquè havien heretat la imperfecció del seu pare i estaven automàticament sota la sentència de mort. Així, el "primer Adam" va produir una raça humana moribunda.

Però la situació serà diferent amb l'últim Adam. De fet, regenerarà els fills del primer Adam i els permetrà gaudir de la vida eterna. Així esdevindrà "el Pare Etern". A més, el mateix Jesús va parlar del regne mil·lenari com un temps de renovació (Mateu 19:28). D'acord amb això, llegim a la profecia d'Isaïes, al capítol 53 i versicle 10, que Jesús veurà la seva "descendència". Jesús no es va casar ni va formar una família com fan normalment els homes. Per tant, no va tenir descendents ni generacions.

Tanmateix, el profeta declara que Jesús veurà una "llavor". Jesús, per tant, tindrà fills; no de la manera ordinària, sinó perquè, com a Redemptor del món, podrà donar vida a la humanitat. Jesús, per tant, serà el donant de vida o el pare. És a causa dels seus "turments" que "satisfarà la seva vista". Isaïes 53:11.

"Turments" és un terme que es podria associar amb el naixement de fills. El profeta utilitza aquesta expressió per indicar els mitjans pels quals Jesús és capaç de donar vida als humans. Aquests turments es descriuen al capítol cinquanta-tres d'Isaïes. Jesús va ser "menyspreat i rebutjat pels homes, un home de dolors i familiaritzat amb el dolor; i com algú de qui els homes amaguen les seves cares, el menyspreàvem i no el teníem en compte" (Isaïes 53:3). Va ser "maltractat i oprimat, però no va obrir la boca; com un xai portat a l'escorxador" (Isaïes 53:7).

Aquests són, efectivament, turments que van acompanyar Jesús a la creu i que només van acabar quan Jesús va cridar: "Tot s'ha acabat". Però d'aquests turments vindrà una regeneració de vida per a Adam i tots els seus fills, sempre que siguin obedients. A causa dels seus turments, Jesús veurà milions d'homes aclamar-lo com el seu pare, el seu dador de vida, i amb una sola veu cantaran les seves lloances i s'alegraran de la salvació que se'ls ofereix. Lloem Déu pel do a la humanitat del "Pare Etern".

El Príncep de la Pau

Jesús, el Salvador del món, també serà "el Príncep de la Pau" (Isaïes 9:5). El cant dels àngels en el naixement de Jesús parlava d'aquest feliç moment de "pau a la terra" que finalment esdevindrà una realitat. Jesús serà el gran Rei quan la "muntanya" o regne de Déu sigui "establerta al cim de les muntanyes i exaltada per sobre dels turons" (Miquees 4:1). Quan els pobles de la terra s'adonin que no han aconseguit portar pau en lloc de l'angoixa present, diran: «Veniu, pugem a la muntanya del Senyor... perquè ens ensenyi els seus camins, i pugem caminar pels seus senders» (Miquees 4:2).

Quan les nacions busquin els camins del Senyor i estiguin disposades a caminar-hi, "forjaran les seves espases en arades, i les seves llances en podadores", i "nació no alçarà l'espasa contra nació, ni aprendran més la guerra" (Miquees 4:3). Per tant, el Príncep de la Pau establirà la pau entre les nacions.

Però farà més que establir la pau entre les nacions; això encara deixaria espai per a les disputes i els disturbis dins de les mateixes nacions. Jesús establirà una pau universal que prevaldrà en les relacions entre les nacions, però també dins de cada nació. Per tant, la pau presidirà dins de les comunitats, a les famílies i, el més important, en cada cor.

La pau del cor vindrà del fet que els humans estan en pau amb Déu. La humanitat actual està alienada de Déu a causa de les males accions (Efesis 4:18, 19; Colossencs 1:21). Però el Príncep de la Pau, com a Mediador, Conseller i Jutge, reconciliarà els homes amb Déu. La raça humana ja no estarà en rebel·lió contra el Creador. I, en harmonia amb Ell, alegrant-se en El sol del seu favor, els homes tindran vida eterna (Salm 30:6).

A l'Anyell pels segles dels segles

Jesús, el Salvador del món, és representat a Apocalipsi 5:6 i 11-13 com un anyell immolat. Aquesta descripció simbòlica de Jesús s'al·ludeix en molts passatges de les Escriptures, i s'il·lustra de manera més vívida a Isaïes 53 a través dels sofriments i la mort de Jesús. L'apòstol Pere explica que les profecies no només prediuen els sofriments de Jesús, sinó que també "prediuen la glòria que seguiria" (1 Pere 1:11). Així, a Apocalipsi 5:13, trobem una bella descripció d'aquesta glòria: "I tota criatura al cel, a la terra, sota la terra i al mar, i tot el que hi ha, vaig sentir dir: 'Al qui seu al tron, i a l'Anyell, siguin la benedicció, l'honor, la glòria i el poder per sempre i sempre!'"

Això indica una reconciliació tan completa que tota criatura cantarà les lloances de Déu i de l'Anyell. Això no vol dir, però, que hi haurà una salvació universal independentment del grau d'obediència, ja que en una altra profecia llegim: "Qui no escolti (...) serà destruït d'entre el poble". » Actes 3:19-23. Però significa que aquells que acceptin el Regne estaran en harmonia amb el Pare i honraran Déu i el seu estimat Fill, el nostre Salvador.

Amb l'Anyell

L'Anyell, que va ser immolat pels pecats del món i ara és exaltat a la dreta de Déu per ser Rei de la terra —també anomenat "el Lleó de la tribu de Judà" (Apocalipsi 5:5 i Gènesi 49:9)— es representa a Apocalipsi 14:1 dempeus al Mont Sió. Això simbolitza la seva posició exaltada i la seva autoritat reial (Salm 2:6-9). En aquesta imatge del Mont Sió, se'ns diu que 144.000 persones estan dempeus, també exaltades a altes posicions.

A Apocalipsi 14:4, llegim que aquests són els que "segueixen l'Anyell allà on va". Aquests també són els que s'esmenten a Apocalipsi 20:4 que van sacrificar les seves vides "pel testimoni de Jesús i per la paraula

de Déu". Per aquesta raó, "van cobrar vida i van regnar amb Crist durant mil anys". Aquests també són els anomenats per l'apòstol Pau a Romans 8:16-17: "fills de Déu". L'Apòstol també diu d'ells que si són "fills", també són "hereus de Déu i cohereus amb Crist".

Aquests formen la veritable església de Crist, cridats del món durant aquesta era present. Com que han dedicat fidelment les seves vides al servei diví, compartiran l'honor del regne i la glòria amb Jesús. Regnarán amb ell com a sacerdots i reis (Apocalipsi 20:6). També seran jutges amb Jesús (1 Corintis 6:2 i Mateu 19:28). Amb Jesús, també compliran "el ministeri de la reconciliació" (2 Corintis 5:18). En resum, compartiran l'alt honor de tots els càrrecs de Jesús en el pla diví per reconciliar un món perdut amb Déu. Fins i tot compartiran la llar celestial de Jesús. Joan 14:1-3.

Com a "núvia" de Crist, l'església també participarà en la gloriosa obra futura de donar vida i una ment i un cos perfectes a la raça humana moribunda. «L'Esperit i l'esposa diuen: "Vine"», escriu Joan a l'Apocalipsi, «i qui vulgui, que prengui l'aigua de la vida gratuïtament!» (Apocalipsi 22:17). Quin futur tan magnífic!

A Isaïes, capítol 11 i versicle 1, Jesús és anomenat «una branca (...) de la soca d'Isaïes» (pare de David). A l'Apocalipsi, capítol 22 i versicle 16, Jesús és anomenat «la branca i la descendència de David». Com a humà, Jesús era descendent de David, la seva «descendència». Però com a Salvador i Dador de vida, Jesús es va convertir en la font de vida, i David, com tota la humanitat, gaudirà de la vida eterna a través de l'obra de redempció de Jesús.

L'Estel del Matí

A l'Apocalipsi, capítol 22 i versicle 16, llegim que Jesús és "l'estel brillant del matí". Al llibre de Malaquies, capítol 4 i versicle 2, Jesús és representat com "el Sol de Justícia" que s'aixecarà amb "curació (...) a les seves ales". Sota els càlids raigs del favor diví que brillaran durant el Mil·lenni, tota la humanitat tindrà l'oportunitat de ser curada; portada a una vida perfecta. Però Jesús ja brilla als cors dels veritables deixebles com el Sol de Justícia i l'Estel del Matí.

L'Estel del Matí és el que apareix just abans de la sortida del sol. D'acord amb aquesta imatge, les profecies indiquen que abans de l'establiment gloriós del regne de Crist, abans que el món gaudeixi dels càlids raigs del Sol de Justícia, el poble de Déu reconeixerà la presència de Jesús a través de profecies i els signes dels temps i veurà Jesús com l'Estel del Matí mentre el món encara dorm i no és conscient de la seva presència. 2 Pere 1:19.

Creiem que l'Estrella del Matí ja és visible a l'ull de la fe, i que aviat la foscor i el caos presents al món donaran pas a l'autoritat de Jesús, el nou Rei de la terra que restaurarà l'ordre. Aquest futur és magnífic, i convidem a tothom a examinar acuradament les profecies per adonar-se que Jesús, que va néixer a Betlem fa més de dos mil anys, que va morir a la creu per redimir la humanitat i que va ressuscitar, ara és present i aviat es manifestarà a tothom com el seu Rei. Aleshores, totes les glorioses promeses de Déu de benedicció i restauració de la salut i la vida es compliran, i tota la humanitat podrà alegrar-se'n.

